

Roomalaiskirjeen selitys 21**Room. 8:30–39****Savonlinnan Tuomiokirkko, 17.4.2013****Jumalan rakkauden suuruus**

Tähän mennessä Paavali on Roomalaiskirjeessään esittänyt pääasiat siitä, kuinka ihmisestä tulee Jumalalle kelpaava. Se tapahtuu, kun ihminen uskoo Jeesukseen ja hänen tekemäänsä syntien sovituksen.

Tähän kuuluu myös se, että ihmisestä tulee Jumalan lapsi. Hän saa sisimpäänsä Jumalan Hengen, joka saa hänen henkensä huokaamaan Jumalalle: ”Isä!” Tämä on lohdutuksena sitä vastaan, että kristityn elämässä on yleensä paljon kärsimyksiä ja vastoinkäymisiä.

Paavalin mukaan jokainen, joka uskoo Jeesukseen, voi lohduttautua myös sillä, että Jumala on ennalta määrännyt hänet uskomaan. Usko ei ole hänen oma päätöksensä, vaan Jumalan päätös, jonka mukaisesti Jumala on herättänyt hänessä uskon. Samaten Jumala on ennalta päättänyt johdattaa uskovaan loppuun asti, taivaaseen asti. Niinpä kaikki yksittäisen kristityn elämässään kohtaamat asiat, sekä onnelliset että vaikeat, koituvat yhteisvaikutuksessaan hänen parhaakseen. Sen takeena on kaikkivaltias Jumala.

Vihollisemme ovat loppupeleissä mitättömiä

Paavali tekee edellä sanotusta yhteenvedon:

Mitä voimme tästä päätellä? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? (Room. 8:31)

Se on varmaa, että Jumala on meidän puolellamme. Sen voi päätellä siitä, että hän on ennalta määrännyt meidät uskomaan ja myös määrännyt sen, että usko vie meidät perille taivaaseen saakka. Tätähän Paavali käsitteli edellä.

Kuka voi silloin olla meitä vastaan? Vastaus kuuluu itseään täydentävästi: Ei kukaan.

Se ei tarkoita, etteikö kristityillä olisi vihollisia. Kyllä niitä on, monenlaisia vihollisia, jotka yrittävät sammuttaa uskon ja viedä meidät pois Kristuksen yhteydestä. Näitä ovat esimerkiksi: sairaudet ja muut vastoinkäymiset (köyhyys, työttömyys, työstressi, uskoa pilkkaavat ihmiset, harhaoppiset, himot, pahuuden henkivallat, arkuus, pelko, henkiset haavat jne.).

Kyse on siitä, että nuo viholliset ovat tyhjän veroisia eivätkä voi mitään Jumalalle. Koska Kaikkivaltias on puolellamme, saamme olla varmoja voitosta. Saamme riemuuta siitä jo ennakolta, saamme pitää uskon vihollisia täysin mitättöminä ja kykenemättöminä riistämään meiltä voittoa eli pääsyä taivaaseen. Saamme olla varmoja siitä, että kaikki Jeesuksen ja hänen evankeliuminsa vastustajat joutuvat häpeään ja tuhoutuvat, elleivät muuta mieltään.

Jumala on antanut meille kaikkensa

Kun hän ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme, kuinka hän ei lahjoittaisi Poikansa mukana meille kaikkea muutakin? (Room. 8:32)

Tuossa kohdassa on kirjallinen viittaus Vanhan testamentin kertomukseen Abrahamin uhrista. Hän ei säästänyt edes ainoata poikaansa Iisakia, jota hän rakasti, vaan oli valmis uhraamaan hänet Jumalalle (1. Moos. 22). Tämä Abrahamin uhrivalmius on hämärä, ennakoiva vertauskuva Jumalasta, joka rakasti ihmiskuntaa niin paljon, että uhraisi ainoan Poikansa syntiemme sovituksiksi.

Jeesus on Jumalan Poika

Tarkastellaan seuraavaksi sitä Paavalin väitettä, että Jumala antoi Jeesuksessa *Poikansa* kuolemaan. Eräs Uuden testamentin keskeisimpiä totuuksia on se, että Jeesus tosiaan oli Jumalan Poika.

Sentähden juutalaiset vielä enemmän tavoittelivat häntä tappaaksensa, kun hän ei ainoastaan kumonnut sapattia, vaan myös sanoi Jumalaa Isäksensä, tehden itsensä Jumalan vertaiseksi (Joh. 5:18)

Jeesus sanoi Jumalaa Isäkseen, koska hän oli ja on Jumalan ainoa Poika. Tämä perustuu ensinnäkin siihen, että hän on jumaluuden 2. persoona eli Jumalan Sana (Logos). Hän on ollut olemassa Jumalan viisautena, sisäisenä ”Sanana” eli Järkenä, jonka välityksellä luotu olemassaolo eli maailmankaikkeus on saatettu olemassaoloon.

Tästä kerrotaan esimerkiksi Johanneksen evankeliumin alussa:

Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Jo alussa Sana oli Jumalan luona. Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. - - Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1).

Samasta Jeesuksesta, Jumalan sanasta puhuu kätkeytyksi myös 1. Mooseksen kirjan luomiskertomus:

Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon valkeus". Ja valkeus tuli (1. Moos. 1)

Hänestä puhutaan myös Kolossalaiskirjeessä:

Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen, ennen koko luomakuntaa syntynyt. Hänen välityksellään luotiin kaikki, kaikki mitä on taivaissa ja maan päällä, näkyvä ja näkymätön, valtaistuimet, herruudet, kaikki vallat ja voimat. Kaikki on luotu hänen kauttaan ja häntä varten. Hän on ollut olemassa ennen kaikkea muuta, ja hän pitää kaiken koossa. (Kol. 1)

Tuo auttaa ymmärtämään, kuinka tärkeä Jeesus oli ja on. Hän oli ja on Jumalan oma Sana, jumalallinen persoona, äärettömän paljoa merkittävämpi kuin koko maailmankaikkeus yhteensä, onhan hän jumallinen Poika, jonka välityksellä Isä teki kaiken.

Ja kuitenkin Isä luopui hänestä, meidän vuoksemme. Niin paljon hän rakasti sinua ja minua, ja rakastaa yhä. Kuinka hän ei siis tekisi kaikkea muutakin meidän hyväksemme? Kuinka hän ei johdattaisi meitä loppuun saakka, jos kerran hänen rakkautensa meihin on noin suurta?

Syyttäjät ovat voimattomia

Paavali jatkaa päivittelyään siitä, kuinka hyvä meidän kristittyjen asema on sen perusteella, että Jumala on meidän puolellamme ja Jumala on antanut Poikansa meille sovittajaksi. Tähän liittyy edelleen se, että vastustajamme ovat tyhjän veroisia.

Ensimmäiseksi Paavali ottaa puheeksi sellaiset vastustajat, jotka pyrkivät kiistämään kristittyjen juridisen oikeuden anteeksisaamiseen ja Jumalan vanhurskauteen.

Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala – mutta hän julistaa vanhurskaaksi!
(Room. 8:33)

Keitä syyttäjiä Paavali tässä ajattelee? Kaikkia mahdollisia vihollismahteja, jotka syyttävät kristittyä yksilöä tai koko kirkkoa Jumalan edessä eli uskonnollisessa mielessä.

Tällaisiahan on monia. Ensinnä tulee mieleen kristityn oma omatunto. Se saattaa olla niin arka, ettei se uskalla soveltaa Jumalan sanan lupauksia Jeesuksessa olevasta anteeksiannosta itseensä: ”En minä mikään uskovainen ole, eivät tuollaiset asiat kuulu minulle, en minä ymmärrä niitä enkä ole ainakaan riittävän hurskas.” Tai sitten omatunto voi olla ns. ”lain alla” eli miettii, miten voisi ansaita Jumalan hyväksynnän erilaisten käskyjen avulla: ”Kun teen sitä ja sitä, kun todistan riittävästi Jeesuksesta ja kun saan armolahjoja, niin sitten kelpaan Jumalalle ja saan armon.” Ellei lain alla oleva täytyä noita rääkätyn omantunnon itselleen asettamia kriteerejä, se syyttää häntä jatkuvasti. Tuossa syyttämässä omallatunnolla on puolellaan Jumalan laki. Sekin on syyttämässä: ”Sinä olet rikkonut siinä ja siinä asiassa Jumalaa vastaan!” Joskus tuollainen syytös voi koskea jotakin älyttömän pientä rikettä, joka on tehty vuosikausia sitten.

Syyttäjänä voi olla myös kristityn ulkopuolinen maailma: yhteiskunnan yleisen mielipiteen ja monien tiedotusvälineitten mukaan Jeesukseen uskomisen on typerää satuihin uskomista. Mitään jumalallista anteeksiantoa ei siksi ole, eikä sitä tarvita, koska mitään Jumalaakaan ei ole muutoin kuin uskovaisten kuvitelmissa.

Olivat syytökset millaisia tahansa, niissä on mukana henkivaltojen aspekti. Perkele ottaa käyttöönsä minkä tahansa asian, jotta se voisi sen avulla saada kristityn luopumaan uskomasta Jeesuksessa olevaan vanhurskauteen, joka on hänessä luvattu jokaiselle, joka turvautuu häneen.

Paavali sanoo, että kaikki tämä vastustajien syyttely on täysin voimatonta ja mitätöntä. Miksi? Siksi, että Jumala on ottanut jokaisen Jeesukseen turvautuvan omakseen. Hän on jo ennakolta valinnut hänet lapsekseen. Siksi mikään taho ei voi syyttellä Jeesukseen turvautuvaa Jumalan edessä. Jumalahan on itse antanut Jeesuksen risitnkuolemaan juuri sitä varten, että synnit pyyhittäisiin pois ja meistä tulisi Jumalalle kelpaavia Jeesuksen perusteella. Tähän päätökseen kenelläkään ei ole mitään nokan koputtamista; ei ihmisen omalla omatunnolla, ei Jumalan lailla, ei ihmisen aralla mielellä; ei sanomalehtien kolumnisteilla, ei internetin urputtavilla uusateisteilla, ei paholaisella.

Ainoa taho, joka voisi syyttää Jeesukseen uskovaa kristittyä on Jumala itse. Ja Jumalan syytöksen ja tuomion alle meidän onkin taivuttava. Uskova ei saa selitellä pois syntejään tai elää tietoista syntielämää uskovaisuuteensa vetoamalla. Niin kuin 1. Johanneksen kirjeessä sanotaan:

Ja tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka me teille julistamme: että Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole mitään pimeyttä.

Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettelemme emmekä tee totuutta (1. Joh. 1:5–6)

Mutta kun kristitty taipuu Jumalan tuomion ja syytöksen alle, mitä silloin tapahtuu? Silloin tapahtuu vapauttava tuomio! Silloin tapahtuu vanhurskauttaminen. Niin kuin Paavali juuri sanoi: ”Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala – mutta hän julistaa vanhurskaaksi!”

Ei Jumala syytä omiaan synnistä koskaan muulloin kuin paljastaakseen itsepetoksemme. Kun myönnymme tähän ja turvaudumme Jeesuksen meille hankkimaan sovintoon Jumalan kanssa, silloin seurauksena on välitön vanhurskautus. Yhä uudelleen! Yhä uudelleen pätee se, mistä jo edeltä luimme:

Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa (Room. 3:21–24).

Johanneksen 1. kirjeessä sama asia on sanottu toisin:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän itse on valossa, meillä on yhteys toisiimme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä (1. Joh.1:7–9).

Kaikki syytökset ovat siis mitättömiä ja pätemättömiä, kunhan vaan viemme ne Jumalalle. Vaikka ne pitäisivätkin paikkansa Jumalan lain valossa, ne menettävät kaiken tehonsa, kun ne tuodaan kohtaamaan Jeesuksessa oleva Jumalan vanhurskaus.

Kadotustuomio on voimaton

Kristittyä syyttävien tahojan päämääränä on saada hänet vaipumaan helvettiin, ikuiseen eroon Jumalasta. Paavali osoittaa, että sekään ei onnistu.

Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus – mutta hän on kuollut meidän tähtemme, ja enemmänkin: hänet on herätetty kuolleista, hän istuu Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme!

Jos siis omatuntosi tai kuoleman pelkosi väittää, että olet joutumassa kadotukseen, niin katso tätä Jumalan sanan kohtaa. Se sanoo, että kukaan muu ei voi tuomita ihmistä kadotukseen kuin Kristus. Hänet Jumala on asettanut ihmiskunnan tuomariksi viimeisenä päivänä, maailmanlopun päivänä. Katso siis, mitä Kristus haluaa kanssasi tehdä: Hän on kuollut sinun puolestasi ristillä, ollakseen lunnasmaksu, jolla sinut ostetaan tuomiosta vapaaksi. Ollakseen Sovittaja, joka on tehnyt sovinnon Jumalan ja sinun välille. Ollakseen Jumalan asettama sovituskanssi (*hilasteerion*), joka peittää Jumalan lain ja sen syytökset sinua ja syntejäsi vastaan (tästä on puhuttu edellisissä luennoissa).

Ja Kristus on Paavalin mukaan enemmänkin: hän ei ole ainoastaan kuollut puolestasi. Sen lisäksi hänet on herätetty kuolleista. Se todistaa, että hän oli Jumalan Poika, jonka kautta toteutui Jumalan oma tahto. Puhe sovituksista ei ole vain Paavalin tai jonkun muun kirkon miehen tai naisen höpinää. Jeesuksen ylösnousemus todistaa, että se on Jumalan itsensä tekemä sovituskeino, jolla siksi on ihan oikeasti valta pelastaa kadotuksesta jokainen, joka siihen turvautuu.

Tämä kuolleista herätetty Kristus kaiken muun hyvän lisäksi on korotettu Jumalan taivaaseen, samaan valtaan ja kunniaan, joka Isällä Jumalalla on.

Mitä hän siellä tekee? Hän rukoilee omiensa puolesta. Myös sinun puolestasi, joka uskot häneen, mutta samalla ahdistuneena mietit kaikkia syntejä ja syytöksiä ja muita, jotka näyttävät tekevän pelastumisen mahdolliseksi.

Mutta ne syytökset eivät pääse päämääräänsä. Jumalan Pojan sovituskuolema, hänen voitollinen ylösnousemuksensa sekä hänen esirukouksensa puolestasi ovat äärettömän paljon vahvempia kuin nuo syytökset.

Väkivaltainen vaino ja viha on voimatonta

Seuraavaksi Paavali ottaa käsiteltäväkseen, ei henkisen vaan ruumiillisen vastustuksen, jota yksittäinen kristitty tai kirkko joutuu kokemaan.

Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka? On kirjoitettu: ”Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken aikaa, meitä kohdellaan teuraslampaina.” Mutta kaikissa näissä ahdingoissa meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut (Room. 8:35–37)

Vaino on kaikkina aikoina Jeesukseen uskovan kirkon kohtalona. Näinhän Jeesus itse meille sanoi:

Jos maailma vihaa teitä, muistakaa, että ennen teitä se on vihannut minua. Jos te kuuluisitte tähän maailmaan, se rakastaisi teitä, omiaan. Mutta te ette kuulu maailmaan, koska minä olen teidät siitä omikseni valinnut, ja siksi maailma vihaa teitä. Muistakaa, mitä teille sanoin: ei palvelija ole herraansa suurempi. Jos minua on vainottu, vainotaan teitäkin. Jos minun sanaani on kuultu, kuullaan myös teidän sanaanne. Kaiken tämän ihmiset tekevät teille minun nimeni tähden, siksi etteivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt. Jos minä en olisi tullut ja puhunut heille, he eivät olisi syyllisiä, mutta nyt heidän on mahdotonta puolustella syntiään. (Joh. 15:18–21).

Nyky-Suomessa tuo vaino on lähinnä henkistä pilkkaa ja halveksuntaa. Mutta monessa muussa maassa *nälkä, vaara, miekka ja surmaaminen* ovat kristityille todellisuutta, jonka he joutuvat kohtaamaan Jeesuksen tähden.

Oli Jeesuksen tähden kohdattu vaino millaista tahansa, Paavali lohduttaa kristittyjä:

Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme (Room. 8:38–39)

Jumalan rakkaus Jeesuksessa meitä kohtaan on siis niin suurta, että mikään ei voi erottaa meitä hänestä. Siihen ei pysty edes kuolema. Mutta ei myöskään elämä, kaikkien vaikeuksineen, stresseineen ja puuduttavuuksineen. Edes enkelit, meitä ihmisiä vahvemmat henkivallat eivät voi mitään Jumalan rakkaudelle meitä kohtaan. Ei siis pidä ahdistua nykyisyydestä eikä tulevasta. Ei ole olemassa mitään voimaa, joka kykenisi erottamaan meidät Jumalasta. Sellaisia ei ole ”korkeudessa” eli Jumalan taivaassa. Eikä sellaisia ole ”syvyydessä” eli paholaisen valtakunnassa. Ylipäänsä mikään luotu ei voi asettua autuutemme esteeksi.

Ainoa joka voisi asettua esteeksi, on Luoja itse. Mutta koko Paavalin kirjeen teemanahan on se, mitä Luoja on hyväksenne tehnyt Jeesuksessa. Hänessä on meille ilmestynyt Jumalan rakkaus, joka on koko luomakuntaa vahvempi.